

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๓

สามัคคีแล้วพ้นภัยชาติไทยเรา

สรุปทองคำและดอลลาร์เมื่อวันที่ ๑๔ คือวานนี้ ทองคำได้ ๕ บาท ๓๒ สตางค์ ดอลลาร์ ๓๒ ดอลลาร์ ได้ทุกวัน ๆ วันนี้ก็เริ่มแล้วจะออกเดินทางไปกรุงเทพฯได้ ๕ สลึงแล้ว ทองคำที่ต้องการมอบเข้าคลังหลวงในการช่วยชาติคราวนี้ อย่างน้อยที่สุดต้อง ๔๐๐๐ กิโล เวลานี้ได้มอบและฝากกับคลังหลวงแล้วทั้งสองรายการเป็นจำนวน ๒๐๖๒ กิโลครึ่ง ทองคำที่ได้หลังจากการฝากและมอบแล้วนั้นซึ่งยังไม่ได้หลอมเวลานี้ ๒๐๙ กิโล ๖๓ บาท ๗๖ สตางค์ รวมทองคำทั้งหมดที่ได้ทั้งหลอมและไม่หลอม ฝากและไม่ฝากแล้ว เป็น ๒,๒๗๒ กิโล ยังขาดทองคำอยู่อีก ๑,๗๒๘ กิโลจะครบจำนวน ๔,๐๐๐ กิโล

(ผู้สมัคร ส.ส.ถวายทองคำ ๑ บาทและดอลลาร์ ๑๐๐ ดอลลาร์ เช็คจำนวน ๙๙๙๙ บาท) หย่อนให้กันซีหย่อนให้คนดี คนดีหายากที่สุดนะเดี๋ยวนี้นี้ เพราะต่างคนส่วนมากมันหาแต่ชั่ว ใหญ่เท่าไรยิ่งหาชั่วมาก ๆ หาความเดือดร้อนมาก คนเรามีจำนวนมากน้อยเพียงไร จึงไปรวมอยู่ที่ความทุกข์มาก เพราะอะไร ๆ ก็มีแต่คนเสาะแสวงหาแต่เรื่องที่จะไปหากองทุกข์ ๆ มันชอบเหตุแต่ไม่ชอบผล ความอยากความทะเยอทะยานเป็นเหตุ ชอบอันนี้ ผลที่จะตามมาซึ่งเป็นทางผิดจากความทะเยอทะยานนั้นมันไม่ชอบนั้นซี ธรรมพระพุทเจ้าไม่เป็นอย่างนั้น ตรงไปตรงมา ถึงได้บอกให้โลกทั้งหลายทราบ โลกก็ไม่ยอมทราบ ครั้นเวลาทุกข์มากก็โดนเอา ๆ

อุดรา นี่มันผู้แทนก็คน (๑๐ คนครับ) อ้อ อุดรา ๑๐ คน ขอนแก่นเท่าไรมันไล่เสียกันไหม(๑๑ คนครับ) อ้อ ขอนแก่นกับอุดรา ดูเหมือนไล่เสียกัน ที่ใหญ่ในภาคอีสานนี่ก็มีอุบลฯ โคราชฯ สองเมืองนี้เป็นอันดับหนึ่ง จากนั้นก็ไล่เสียกันเรื่อย ๆ ไปเฉพาะอุดรา กับขอนแก่นรู้สึกไล่เสียกัน

ทองคำที่ไปคราวนี้ คือทองคำตามธรรมดาที่เราเคยปฏิบัติมานั้นว่า ถ้าได้ทองคำถึง ๔๐๐ กิโลแล้วเราก็เข้าหลอมเสียทีหนึ่ง ๆ กำหนด ๔๐๐ กิโลในทองคำที่ยังไม่ได้หลอม แล้วเราก็ไปหลอมเสียทีหนึ่ง ๆ ไปคราวนี้ถ้าหากว่ามันพอได้ถึง ๔๐๐ กิโล เราก็จะหลอมพร้อมเลย ถ้ายังไม่ได้เราก็ไปเร่ง เข้าใจไหมละ เมื่อยังไม่ได้ก็เร่งให้ได้ คราวหลังไปก็หลอมเลย ๆ ก็ได้สองพันกว่าแล้ว ๒,๐๖๒ กิโลครึ่ง ทั้งหลอมและไม่หลอม รวมทั้งหมดทองคำได้ ๒,๒๗๒ กิโลครึ่ง ที่ได้แล้วเวลานี้ ๒,๒๗๒ กิโลครึ่ง เท่ากับ ๒ ตันกับ ๒๗๒ กิโล

เมื่อเช้านี้เขาเอาสมุดฝากไปปรับที่ธนาคารมาเมื่อเช้านี้ เราก็เลยดู บัญชีกฐิน ช่วยชาติได้ ๓ ล้าน ๑ แสน เศษนั้นเราไม่นับ เราชี้เกียจนับ ความจริงจำไม่ได้ จำได้ แต่ว่า ๓ ล้าน ๑ แสน สมุดกฐินทองคำเฉพาะอุดรฯ นะ ทางกรุงเทพฯก็อีกบัญชีหนึ่ง ไปโน้นก็ทราบเอง ตอนเราจะไปเขาก็เอามาเราก็ลืมดูเมื่อเช้านี้ ดูสมุดฝากสำหรับกฐินทองคำนั้น ได้ ๓ ล้าน ๑ แสน ส่วนเศษนั้นเราไม่นับ ชี้เกียจนับ นับแล้วมันก็จำไม่ได้ จำได้แต่หัวใหญ่มัน ๓ ล้าน ๑ แสน นี่เล่มหนึ่ง อีกเล่มหนึ่งเป็นโครงการช่วยชาติในธนาคารนี้ จำได้ชัดว่า ๓ ล้าน ๗ แสน นี่หมายถึงบัญชีที่ฝากออมทรัพย์นะ

คือถ้าหากว่าเราแยกไปไหนเราจะไปถอนพวกออมทรัพย์ ๆ ส่วนที่เราฝากประจำนั้นเรายังไม่แตะ มีจำนวนเท่าไรก็ให้อยู่ก่อน เพราะฉะนั้นเราก็ได้ระวัง ๆ หรือคิดอ่านอยู่เรื่อยถ้าหากว่าเราจำเป็นที่จะถอนเงินจำนวนโครงการช่วยชาติออกมาเพื่อเงินหมุนเวียนด้วยประการใดก็ตาม เราจึงต้องคำนึงถึงเรื่องการฝากประจำเสมอ ฝากประจำนี้ไม่ให้แตะ ในระยะนี้ไม่แตะ ส่วนเงินฝากหมุนเวียนเราอาจจะถอนเมื่อไรก็ได้เมื่อมีความจำเป็นมา เมื่อเช้านี้เห็นเฉพาะไทยพาณิชย์นี่ดูเหมือน ๓ ล้าน ๗ แสน อันนี้หมายถึงออมทรัพย์นะ คราวที่แล้วเราถึงไม่ถอนที่จะออกมาซื้อทองคำ เราถอนเฉพาะกสิกรไทยแห่งเดียวซึ่งมีอยู่ตั้ง ๑๑ ล้านนะ เราถอนออกมา ๕,๗๐๒,๒๘๐ บาทแล้ว

เวลานี้ยังอยู่กสิกรไทย ๕ ล้าน ๘ แสนนะ เราก็ดูไม่ได้ดูอีก เวลานี้เงินพวกออมทรัพย์ยังอยู่ ๕ ล้าน ๘ แสน ส่วนทางกรุงเทพฯเราไปที่ไรเราค่อยทราบ บางทีทางโน้นเขาเอารายงานมาให้ดู เพราะสมุดทั้งกรุงเทพฯทั้งอุดรฯ เราเป็นเจ้าของทั้งนั้น เวลาเข้าทางโน้นเข้าได้ ๆ แต่เวลาจะถอนต้องเราเป็นผู้รับผิดชอบทั้งหมดจึงถอนได้ ให้น้องทั้งหลายทราบเอานะว่า เรายังรับรองความบริสุทธิ์ของความแน่นอนหนามันคงของชาติไทยเราไม่ให้ต่างพร้อย เรายังรักษาวิธีนี้แหละ คือเราไม่ได้ไวใจใครเลย เราจึงต้องทำอย่างเต็มเหนี่ยว

อย่างทองคำนี้ได้มาเท่าไร ๆ นับได้บ้างไม่ได้บ้างเราก็ไม่ค่อยจดจ่อมากนัก ที่แน่ก็คือว่ารายไหนต้องลงจุดนั้น ๆ เวลานั้นก็เอาจุดนั้นละมานับ อย่างนั้นนะ มันจำได้บ้างไม่ได้บ้าง บางทีเขาถวายที่ไหนได้มากก็เข้าส่วนรวมที่รวมทองไว้นะ ได้มาที่อื่นไม่ได้ ออกมาทางวัดนี้ ได้โน้นก็เข้านั้นเสีย ๆ ไม่ได้นับมันก็เข้าของมันอย่างนี้ ให้เป็นอื่นไม่เป็น ไปกรุงเทพฯคราวนี้จึงจะทราบเรื่องเงินหมุนเวียน พวกออมทรัพย์ เงินหมุนเวียนจะทราบตอนนี้ คือทางโน้นเอาบัญชีมาให้ดูเสมอ ส่วนอยู่กับเรานี้ก็อยู่กันอย่างนั้น เราไม่ค่อยดูกับมันนะ เพราะช่วยโลกก็ช่วยไปอย่างนั้น ความหลงความลืมนั่นไม่ค่อยแน่นอน

ไปคราวนี้เราจะกำหนดตามที่เราเคยกำหนดไว้ เราจะกำหนดอย่างนั้นไม่ได้ นะ คือตามธรรมดาพอเราไปแล้ว ปีเก่าวันที่ ๓๑ ธันวาคม เราจะออกจากกรุงเทพฯ มาถึงนี้ ปีใหม่ก็อยู่ที่อุดรฯ ปีเก่าต่อปีใหม่เรามาระยะนั้น ๆ แต่ระยะนี้เราไม่แน่นอน คือแล้วแต่ เหตุการณ์ที่เราจะปฏิบัติสมควรมากน้อยเพียงไร ควรกลับระยะเก่าที่เคยกลับเราก็กลับ ได้ถ้าอะไรเรียบร้อยแล้ว ถ้ายังไม่เรียบร้อยก็ต้องไปตามเหตุการณ์งานต่าง ๆ ที่เรา ไปเพื่อมุ่งต่องานเหล่านี้ เราไม่ไปเพื่อมุ่งว่าจะกลับวันนั้นวันนี้นะ คราวนี้จึงไม่แน่ใจในการ กลับของเรา จะกลับในย่านไหน ๆ แล้วแต่เรื่องอะไร ๆ เรียบร้อยแล้วเราก็กลับของเราเอง ตามธรรมดาที่วันที่ ๓๑ ธันวาคม กลับ วันที่ ๑ มกราคม ก็ถึงอุดรฯ

แต่ที่นี้การทำงานของเราก็รับผิดชอบเกี่ยวข้องกับเรามารวมอยู่ในตัวของเรามี จำนวนมากนะเวลานี้ เราจึงต้องไป ทุกสิ่งทุกอย่างให้ละเอียดลออทุกอย่าง ด้วยอำนาจ แห่งความเมตตาณะที่ได้ช่วยพี่น้องทั้งหลาย ตะเกียกตะกายเหมือนพระผีบ้าอยู่เวลานี้ ถ้าดูกิริยาของเราแสดงออกเพื่อโลกเพื่อสงสารนี้มันเหมือนกับกิริยาของพระผีบ้า เรื่อง ธรรมล้วน ๆ ไม่ยุ่งกับใครเลย ฟุ้ง ๆ เรียกว่าไม่ใช่พระบ้า เข้าใจไหม พระธรรม พระ กรรมฐาน พระหลวงตาบัวมันพระบ้าก็ได้ ก็กิริยาออกเกี่ยวกับโลกกับสงสารตลอดเวลา เช่นอย่างจะไปเวลานี้ ก็หัวใจประชาชนทั้งชาติมารวมอยู่นี้หมด เข้าใจไหมละ ก็อย่างนั้น ชี ก็จึงเหมือนหลวงตาผีบ้า มันจะออกอย่างนี้ทั้งนั้นทุกสิ่งทุกอย่าง

เพราะเราเป็นผู้เหมือนกับว่ารับรองสมบัติเงินทองข้าวของ จิตใจของพี่น้องชาว ไทย ตลอดถึงฐานะของชาติบ้านเมืองเราไว้ทุกชั้นทุกอัน รวมอยู่ในนี้หมด เราต้องรับ รับผิดชอบเต็มเหนี่ยว ด้วยเหตุนี้เองถึงได้ติดได้ดินอย่างที่เราเห็นนี้แหละ ธรรมดาเราจะไป ยุ่งอะไร ไม่เคยยุ่งกับอะไรแต่ไหนแต่ไรมา บทเวลามันยุ่งมันก็ยุ่งเกินโลกเขาจะ ครั้น เวลาออกมันก็ออกแบบไม่เหมือนใครอีกเหมือนกัน ออกกรรมฐานนี้ก็ไม่เหมือนใคร ง่าย ๆ ยกพ่อแม่ครูจารย์มันไว้เสีย ท่านมีแต่อยู่องค์เดียว ๆ ส่วนมากพระก็ไปรุมท่าน ท่านไล่ออกเตลิดเปิดเปิง

อยู่กับท่านที่ละองค์บ้างสององค์บ้าง ส่วนมากท่านชอบอยู่องค์เดียว เป็นนิสัย ของท่านประจำอยู่องค์เดียว ๆ พ่อแม่ครูจารย์มันนะ เวลาท่านเล่าให้ฟังถึงความทุกข์ ความลำบากสมบุกสมบันนี้ โอ๊ย พระกรรมฐานท่านเป็นผู้ตั้งรากตั้งฐานในเบื้องต้น กรรมฐานได้ออกมาปรากฏให้พี่น้องชาวไทยได้เห็น ก็คือหลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ นี้ ออกมา ท่านหนักมาก อยู่องค์เดียว ๆ ท่านพูดให้ฟัง พระเณรเข้าไป เดี่ยวเข้าไป ท่าน ไม่ให้อยู่ นะ ท่านไล่ออกหนี ให้ไปอยู่บ้านนั้น ๆ ไกล ๆ ท่านอยู่องค์เดียวท่านอย่างนั้น เป็นประจำ พระเณรก็รุมท่านอยู่อย่างนั้นละ

ที่นี้เวลาเราออกก็คล้ายคลึง แต่เราไม่วัตรอยท่านนะ เราพูดด้วยความเคารพท่าน เวลาออกก็ไม่ได้คิดคำนึงอะไร ก็แบบเดียวกัน ฟุ้งเลย ไปองค์เดียว ๆ ทั้งนั้นตลอดเลย มีหน้าซำยังได้ท่านเสริมอีกด้วย ท่านถามว่าจะไปกี่องค์ ว่าองค์เดียว ขึ้นทันที เอ้อ ขึ้นทันทีเลยนะ รู้สึกเป็นความพอใจท่านเพราะท่านเคยดำเนินมาแล้ว แล้วท่านก็เห็นกิริยาของผู้จะควรไปองค์เดียวหรือไม่ก็ไม่ทราบ ท่านต้องทราบว่าอย่างนั้นเถอะนะ ท่านไม่เคยเลยนะ พอเราว่าไปองค์เดียว ท่านขึ้นทันที เหนอ ท่านมหาไปองค์เดียวนะ ชี้มือไปเลยพระนั่งอยู่ตามแถวนั้น ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ ทันทีเลยและเด็ดด้วย ท่านมหาไปองค์เดียวว่างั้นนะ

ก็ร่มโพธิ์ร่มไทรใหญ่ก็คือท่านเอง ใครจะไปยุ่ง มันก็หากมีอยู่ขึ้นแหละ นี่เวลาเราไปเราก้ไปของเรอย่างนั้น ไม่ได้ยุ่งกับใครเลย ไปองค์เดียว ๆ เหมือนหนึ่งว่าจะไม่ได้มายุ่งกับบ้านกับเมืองอย่างนี้ ที่นี้เวลามันพลิกเข้ามาทางนี้ก็เป็นอย่างนี้ละดูเอาซิ มันแปลกกับเขาทุกอย่าง เวลาออกคนเดียวก็อย่างนั้น ไปที่ไหนมีแต่องค์เดียว ๆ ด้วยเหตุนี้เองใครจะมาเขียนประวัติเราจึงเขียนไม่ได้ พระไปหาเที่ยวเก็บตกนั้นเก็บตกนี้มาเขียนมาเขียนให้เราอ่าน ให้เราทบทวนดู ท่าน..นี่แหละไปหาเก็บตกมาจากไหนก็ไม่รู้ เพราะเราปิดแต่ต้นแล้ว ใครมายุ่งกับเราประวัติของเราว่างั้น เราไม่เอาแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว นี่ไปเที่ยวหาเก็บตกที่นั่นที่นี้มา เขียนแล้วเอามาให้เราอ่าน

อะไรนี้ หนังสือประวัติของพ่อแม่ครูจารย์แหละ ได้เขียนจดจารึกออกมานี้ ปาเข้าป่าโนน เท่านั้นพอคำตอบ ปาเข้าป่าโนน นั้นมันก็เข้ากันได้กับว่าใครอย่ามายุ่งนะประวัติของเรา เพราะฉะนั้นจึงว่าใครจะมาเขียนประวัติของเราเขียนไม่ได้ เพราะเราไม่เคยไปกับใคร เวลานี้ไปกับองค์นั้น เวลานั้นไปกับองค์นั้น ๆ อาจจะมีองค์นี้กับองค์นั้น เออเงื่อนต่อกัน ๆ เป็นแถวเป็นแนวไปได้ใช้ไหมละ แต่ไม่มีเลย นอกจากที่ได้นี้ก็ได้จากที่เราเล่าให้ฟัง เพราะการเล่าเราก้เล่าตามความจริงนี้ พอจำได้นั้นก็เป็นไปตามนั้นเลย ส่วนที่จะให้จับเรื่องของเราที่ไปกับหมู่กับเพื่อนมาปะติดปะต่อกัน ไม่ได้ว่างั้นเลย

นี่เวลาออกก็ออกอย่างนั้นละ ออกองค์เดียวตลอดเลย ไม่ได้ไปกับใครแหละ เป็นกับตายก็มอบไว้กับตัวเองเลย เวลานั้นรถมาเห็นพระท่านสะพายบาตร เราสงสารอยากให้ท่านขึ้นรถ แต่เรามาพิจารณาถึงเรื่องพระพุทธเจ้า ครูบาอาจารย์และเราดำเนินมาเป็นยังไง ถ้าเดินไปอย่างนั้นนะ สำหรับเราเองก็เป็นอย่างนั้น ไปไหนสะพายบาตรทั้งวัน เดินไปทั้งวันนั้นคือเดินจงกรมทั้งวันนั้นนั้น ไม่ได้ขาดความเพียร ไปถึงไหนก็ความเพียรพร้อมอยู่แล้ว ๆ ตลอดเวลา เดินสะพายบาตรไปนั้น แบกกลดไปนั้น คือเดินจงกรมไปตลอด ที่นี้เวลาเราวิ่งรถไปตามทางเห็นพระท่านสะพายบาตรแบกกลดเดิน

ตามทางนี้ เราก็ส่งสารอยากให้ท่านขึ้นรถ ถ้าขึ้นรถแล้วจิตมันไม่แน่ว ถ้าเป็นเราเป็นอย่างนั้น เราก็เลยไม่เอาขึ้นเสีย

สงสารทางหนึ่งก็ห่วงใยทางหนึ่ง เลยผ่านไป ไม่ค่อยเอาพระกรรมฐานขึ้นรถไปด้วยนะ ถ้าธรรมดาเราจะเอาขึ้น แต่เราคิดถึงเรื่องอย่างนี้แหละ ถ้าได้ขึ้นรถแล้วจิตจะแยกนั้นแยกนี้ไปโน้นแหละ สติกับจิตจะไม่จ่อกัน เพราะเหตุไร ก็เราดำเนินมาอย่างนั้นแล้ว พอก้าวไปไหนมันก็เป็นความเพียรอยู่ตลอดเวลา เดินทั้งวันนี้เดินจนกรมทั้งวันเลย สติกับจิตต่อเนื่องไม่มีอะไรมายุ่งเลย ไปเวลาไหนก็ไป บางทีกลางคืนก็ไป เช่น ออกจากพ่อแม่ครูจารย์มันมืดแล้ว นู่นอยู่ไกล ๆ นู่น ทางตั้ง ๓๐๐ กว่าเส้น เกือบ ๔๐๐ ก็มี ไปกลางคืน มืดแล้วไป อย่างนั้นนะ เพราะเวลาคุณธรรมะกันไม่ได้คำนึงถึงมืดถึงแจ้งนะ

พอฉันเสร็จแล้ว วันนี้จะไปหาท่าน มีปัญหาเต็มหัวใจแล้วมา ถ้ามีปัญหาเต็มหัวใจมาที่หนึ่ง มาพอเล่าถวายท่านแล้ว ท่านชี้แจงให้ฟังโล่งหัวใจแล้วที่นี้ออกไปเลย พอเสร็จธุระนี้บางที่มันมืดแล้ว ว่าจะลากลับ หรือ ท่านมหาจะกลับแล้วหรือ จะกลับแล้ว ไส้ท่านว่า นี่กลับกลางคืนนะนั่น ไปเดินจงกรมไปนั่นอีก ดงเสือนะนั่น ดงป่าพวกสัตว์พวกเนื้อพวกเสือเต็มไปหมด มันไม่ได้สนใจกับอะไร เห็นไหมล่ะภาวนา อยากกลับเมื่อไรก็กลับ คำจมนมืดแล้วค่อยกลับก็มี เดินบุกป่าไปอย่างนั้นแหละกลางคืน เรื่องไฟไม่ต้องถามละกับเรา

นิสัยเรามันเป็นอย่างนั้นนะ เดินไปนี้จะไปจุดไฟ โห้ย ไม่มีเลย เราไม่จุด บุกไปเลย เดินจงกรมกลางคืนในป่าในเขาเดินมืดอย่างนั้นตลอด จนเป็นนิสัยมาจนกระทั่งทุกวันนี้ ไม่เคยจุดไฟนะ มาอยู่วัดนี้ก็ไม่เคยจุดไฟเดินจงกรม ไม่เคยมี บอกว่าไม่เคยมีเลย เพราะนิสัยเรามันไม่อำนวย พอจุดไฟมันอะไร พุดให้มันตรง ๆ ตั้งแต่หลักเดิมเรามาอย่างว่าไปองค์เดียวอย่างนี้นะ ถ้าไปกับคนอื่นมันไม่เต็มยศในการประกอบความเพียรไปในตัวของเรา ในความไปองค์เดียว เรียกว่ามันไม่ขลัง ถ้าไปองค์เดียวนี่มันขลังอยู่ตลอดเวลา คือมันอบอุ่นตัวเองตลอดเวลา ที่นี้เดินจงกรมจุดไฟโน้นจุดไฟนี้สว่างจ้า เขาก็มองมาเห็น ไส้ องค์นั้นกำลังเดินจงกรมอย่างนั้นอย่างนี้ ไม่ขลัง เข้าใจไหมล่ะ ถ้าอยู่กลางคืนไปอย่างนี้ เดินจงกรมทั้งคืนก็ขลังตลอด กลางวันก็ตาม กลางคืนก็ตาม อยู่องค์เดียวแล้วขลังตลอด เพราะฉะนั้นจึงไม่เอาใครไปด้วย มันเสียความขลังพุดง่าย ๆ

คำว่าความขลังนี้ไม่ได้ขลังแบบโลกนะ มันหากมีอยู่ในใจนั้นนะ มันสนิทใจด้วยความไปคนเดียว ถ้าไปกับเพื่อนกับฝูงหรือจุดไฟจุดอะไรมันไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย กลางคืนเดินจงกรมจึงได้พุดให้ฟัง ที่พระท่านหาไล่หมาตอนกลางคืน เราเดินจงกรมอยู่นั้นกลางคืนตึก ๆ เห็นฉายไฟวูบวาบ ๆ พระมาจากไหนตึก ๆ นี้ เราก็เดินจงกรมอยู่นั้น มาจากทางนู่นละ เห็นฉายไฟแว็บ ๆ มา หมามันไปติดตัวเมีย ตัวเมียวิ่งผ่านมานั้น

ตัวผู้อยู่กับพระนี่ไม่ได้สนใจกับพระเลย มันวิ่งตามตัวเมีย เจ้าของก็วิ่งตามซีกกลางคืนดึก ๆ นะ มันมาจากไหนก็ไม่รู้หมาตัวหนึ่งมานี่ มาวิ่งไปนี่ หมาตัวอยู่โน้นมันก็วิ่งตามหากัน ออกจากโน้นวิ่งเลย ทางเจ้าของก็ฉายไฟปุบปับ ๆ หากกลางคืน

มาก็เราเดินจงกรมอยู่ มาหัวจงกรมเราก็ก็นอนอยู่นั้น โผล่เข้ามานี่ มาทำอะไร ว่าวิ่งหาหมา ท่านไม่รู้เรานี้ นั้นเห็นไหม เราเดินจงกรมอยู่นั้น นั้นอย่างนั้นแล้ว เราเดินจงกรมอยู่นั้น มาอะไรนี่ วิ่งหาหมา หมามันเป็นอะไร มีหมาตัวเมียวิ่งไปนั้น มันวิ่งตามกันไปทางโน้น ก็เท่านั้นละ ท่านก็วิ่งตามไปอีก ท่านเป็นบ้าหรือ หมาก็เป็นหมา เราก็คือเป็นเรานี้เอง เท่านั้นพอ ไม่ทราบหายไปไหน นี่สี่ห้าวันนี้มาลาไปเที่ยว องค์กรนี้องค์เสียหมา ไปไหนหมาติดเลย หมาสามตัวนี้ถ้าเห็นตัวใดตัวหนึ่ง เดียวก็เห็นพระองค์นั้นละ บางทีก็เห็นพระองค์นั้นแล้วหมาก็วิ่งตามหลังมา มันติดขนาดนั้นนะ เพราะฉะนั้นถึงถามว่า ท่านไปนี่องค์ไหนอยู่เป็นเพื่อนมันล่ะ หมาสามตัวนั้น ท่านว่ามีองค์หนึ่งพออยู่กันได้ ว่าจั้นนะ องค์นั้นละเป็นเสียแทน

หมามันติดคนมันติดจริง ๆ นะ บางองค์จนได้หนีจากวัด วัดนั้นพระได้หนีจากวัดไป ดูเหมือนมาจากสมุทรสาคร คือหมาดำสามตัวที่ท่านอยู่ที่ไหนมันก็ไปอยู่กับท่าน ท่านไปอยู่ในป่าลึก ๆ มันก็ไปอยู่กับท่าน ไล่มามันก็ไม่ยอมมา ถ้ามีสัตว์มามันก็ไล่กัดสัตว์ ตัวเหตุละนะ ถ้าอยู่ลำพังไม่ทำลายสัตว์ก็ไม่ใช่ไร แต่นี้พวกกระต่ายมันเต็มอยู่ในนั้น มันเจอไม่ได้ พวกนี้พวกหมาเยอรมัน ตัวดำ ๆ เล็ก ๆ มันไล่สัตว์เก่ง ทีนี้มันไปอยู่นั้น พอมองเห็นสัตว์มันไล่เลย โอ๊ย ไม่ได้ เกิดเหตุแล้ว พระองค์นั้นไล่กลับมามันก็ไม่ยอมมา มันก็อยู่กับท่านเสีย สุดท้ายก็ต้องไล่พระหนี พอพระหนีหมามันก็มานี้เสีย นี่ไปอยู่นานพอสมควรแล้วกลับมาอีกนะ เปลี่ยนจากไหนไม่รู้ละ ท่านอยู่นี่ละ แต่หมา ๓ ตัวนี้ไม่ติด เดียวนี้ไม่ติดนะ มันอยู่นี่ละ ๓ ตัวนี้ เสียของท่านองค์นี้ละ ท่านชื่อว่ายังงี้ อยู่สมุทรสาคร มีแต่ว่าเสียหมาเท่านั้นละ อย่างนั้นละหมามันติดคน

ให้พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัติเนื้อปฏิบัติตัวนะ ศีลธรรมเท่านั้นจะทำคนให้มีความสงบร่มเย็น ตั้งแต่ส่วนย่อยถึงส่วนใหญ่ เรื่องกิเลสตัณหานี้เป็นภัยตลอด อยู่คนเดียวก็เป็นภัยกับตัวเอง เกี่ยวข้องกับใครก็เป็นภัยต่อกันและกัน เมื่อต่างคนต่างไม่สำรวจระวังแล้วมันจะออกพ้นพ่านทันที ความพ่นพ่านของกิเลสเป็นเรื่องของอัมพาลทั้งนั้น ไม่ใช่เรื่องของดี คิดแง่โตมุ่มโตมันจะออกเป็นแง่อัมพาลของกิเลสทั้งนั้น ถ้ามีธรรมก็มีสติมีปัญญาพิจารณาตีต้อนกลับ ๆ มันก็ไม่พ่นพ่าน นี่ละเรียกว่าให้รักษาตัวให้ดีใจเป็นของเลิศเลอสุดยอด เมื่อถึงขั้นสุดยอดแล้วไม่มีอะไรเสมอในสามแดนโลกธาตุนี้ก็คือใจที่ได้รับการอบรมซึกฟอกจากธรรมเรียบร้อยแล้ว ถ้าไม่มีธรรมไม่มีอะไรจะเลวร้ายยิ่งกว่าใจดวงนี้นะ เพราะกิเลสเป็นตัวเลวร้ายเสมอ อัมพาลไม่มีอะไรเกินกิเลส นัก

เลงโตไม่มีอะไรเกินกิเลส ตัวอาละวาดตัวทำร้ายตัวเราเองและชาติบ้านเมืองส่วนรวมไม่มีอะไรเกินกิเลส กิเลสขั้นที่แรกที่ฝังในเป็นเครื่องผลักดันกันออกก็คือราคะตัณหาราคะนี้รุนแรงมากให้พี่น้องทั้งหลายทราบ แต่เวลามันแสดงออกมาภายนอก มันมาประดับร้านให้สวยให้งาม ให้เป็นบ้ำฟุ้งเพื่อเห่อเหิมไปตามมันนะ ตัวลึกลับ ๆ อยู่ภายในนั้นเป็นส่วนเป็นถ่านสกปรกโสภณ ไม่มีอะไรเกินกิเลสตัวนี้แหละ

แต่เวลามันออกประดับร้านนี้มันจะแต่งสดสวยงดงาม ให้ไปดูที่มันไปวาดภาพข้างนอก มันไปวาดภาพหลอกเราข้างนอก อันนั้นก็สวยอันนี้ก็งาม ผลที่สุดหญิงชายเห็นกัน ควรที่จะเห็นความเป็นจริงคือความสกปรกโสภณ ที่เอาผ้าปกปิดหุ้มห่อเอาไว้ น้ำมันไม่ให้เห็นนะ ความจริงคือที่ปกปิดนี้ ปกปิดสิ่งสกปรกโสภณอยู่ในตัวของเราทั้งหมด มีแต่เรื่องสกปรกโสภณ แล้วเอาผ้ามาปกปิดกำบัง เป็นนุ่งเป็นห่มเป็นอะไรตกแต่งเข้ามา เพื่อพ้อให้ดูดีตามหลักธรรมนะ พ้อให้ดูดีไม่อุจาดบาดตา จนเกินประมาณในนามมนุษย์ของเราะ แต่กิเลสมันก็แฝงเข้าไปอีก มันตกแต่งกลบอันนั้นเอาไว้ กลบความสกปรกเอาไว้ เอาความสวยงามนั้น สวยงามก็คือกิเลสนั้นแหละมันตกแต่งมา อันนั้นสวยอันนี้งาม ตกแต่งหุรรุราฟู่ฟ่า แต่งเนื้อแต่งตัวก็เลยเป็นหมาไปเลยก็มี ยังยืนยันในความเป็นหมาของตัวเองด้วยการแต่งเนื้อแต่งตัวอีกนะ นั่นเห็นไหมกิเลสมันหลอกอย่างนี้ละ

อันนั้นก็ตกแต่งอันนี้ก็ให้หุรรุราฟู่ฟ่า สำหรับตัวเองก็ตกแต่งเต็มยศเต็มภูมิ ไม่ทราบว่าจะไร มีเท่าไรวันเข้ามาตกแต่งตัวเอง ปกปิดมูตรคูอยู่ภายในนั้นไว้ แล้วหลอกกันอยู่ภายนอก ฉะนั้นที่หลับที่นอนหอมอนมุ้ง ที่อยู่ที่อาศัยที่ไปที่มาตกแต่งให้สดสวยงดงามหมด ที่อยู่ในบ้านก็สวยหุรรุราที่สุด ที่นอนหอมอนมุ้งสวยหุรรุรา ที่อยู่ที่กินที่ไปที่มา รถยนต์กลไกเครื่องยนต์กลไกไม่ทราบว่ามีคัน ไม่พอใช้กับกิเลสตัวหุรรุรา แล้วเมื่อเห็นคนนั้นได้คนนี้ได้ เราก็ออยากได้ เราก็เป็นบ้าไปกับเขา นี่กิเลสหลอกคนหลอกไปอย่างนั้นนะ มันปิดตัวสกปรกไว้ไม่ให้เห็นเลย ตัวนี้ไม่ให้เห็น มันเอาสิ่งเหล่านี้ออกมาล่อลวงโลก ตัวนี้เป็นที่หนึ่ง ที่ว่าเลวร้ายที่สุดคือตัวนี้

แล้วมันผลักดันอยู่ภายใน ให้ความโลภก็โลภเพื่ออันนี้ ออยากมีชื่อเสียงเพื่ออันนี้ อะไร ๆ เพื่ออันนี้ ๆ มันก็ติดก็ติด ความโลภนี้ไม่มีเมืองพอ เพราะตัวนี้ไม่พอ ไม่เคยพอเลย ดันตลอดเวลาผลักดันตลอดเวลา จากนั้นไม่สนใจก็โกรธก็แค้น เคียดแค้นทำลายกันก็เพราะเหล่านี้เป็นต้นเหตุมาเรื่อย ๆ ใจความหลงมันครอบไว้แล้วอยู่กับจิต โดยตลอดมา ท่านว่าโมหะ ๆ นั่น โมหะอวิชชา คือความมืดดำมันปิดอยู่กับจิตนั้นแล้วเรียกว่าโมหะ ที่นี้กิริยาที่ออกมาจากโมหะก็เป็นราคะตัณหา เป็นความโลภ เป็นความโกรธไปเรื่อย ๆ ตัวนี้รุนแรงมาก มันมีอยู่ที่ไหน มีส่วนบุคคลก็หาความสุขไม่ได้ อยู่คน

เดี๋ยวก็ตื่น ภายในใจมันไม่ให้อยู่เฉย ๆ นะ มันพาดิตพาดินอยู่ภายในใจนั้นแหละ นักภาวนาเท่านั้นจะรู้ได้เป็นอย่างดี และดีเยี่ยมสุดยอดเลย นอกนั้นไม่เห็น

นี่ละกิเลสมันไม่ให้ภาวนานะ มันตีออกหมด เพราะทำเลทำงานพื้นไฟเผาไหม้ หัวใจโลกอยู่กับหัวใจของโลกนั่นเอง มันสนุกก่อไฟนก่อไฟ ผลักดันออกมาเผาตลอด เวลาอยู่ภายใน การภาวนาหรือการจะดูจิตใจตัวเองเพื่อความสงบร่มเย็นนี้ คือสติ ปัญญาจะเข้าดู กิเลสตีออกทันที ๆ ไม่ยอมให้เข้า นี่ละที่มันชัดเจน นักภาวนาเท่านั้นจะรู้ได้ชัด เมื่อตีไม่หยุดตีไม่ถอย ชะไม่ถอยล้างไม่ถอย ต่อไปก็ความสกปรกก็ค่อยเบาลง ๆ เพราะไม่หาความสกปรกมาเพิ่ม มีแต่ชำระล้างเรื่อย ๆ มันก็ค่อยเบาลง ๆ จิตใจไม่เคยได้รับความสงบเย็นใจก็ค่อยสงบเย็นใจ เห็นคุณค่าของตัวเองขึ้นมาจากความสงบเย็นใจ เพราะการชะล้างของอรรถของธรรม ซึ่งเป็นเหมือนน้ำที่สะอาดนั้นแหละ และจิตใจก็ค่อยเป็นผู้เป็นคนขึ้นมา ๆ ทะนุถนอมรักษาไว้อยู่เสมอ ต่อไปก็มีความสว่างามขึ้นมา แล้วก็รู้สึกในตัวเอง ไม่ไปถามใครละอันนี้ละ

เราชำระสิ่งสกปรกเพราะมันอยู่กับเราความสกปรก ความทุกข์ก็ต้องอยู่กับเรา เมื่อน้ำที่สะอาดคือธรรมชะล้างไม่หยุดไม่ถอย ด้วยความพากเพียรโดยทางสติปัญญา ไม่หยุดไม่ถอยแล้ว เหล่านี้จะค่อยจางไป ๆ ความสกปรกเหล่านี้ ความสงบเย็นใจจะค่อยปรากฏขึ้นในจิต จิตจะแสดงคุณค่าขึ้นมา ๆ พอจิตแสดงคุณค่าเด่นแล้ว ที่นี้เกาะติดแล้วที่นี้ละ เกาะความสงบเย็นใจนี้ติด สิ่งนั้นเห็นเป็นภัย ๆ พอมาเฉียดบีบปิดปั๊บ ๆ แหละที่นี้ละ สงวนรักษาคุณค่าแห่งธรรมที่อยู่ในใจนี้ไว้ ๆ ต่อไปก็สว่างไสวขึ้นเรื่อย ๆ

ฟังทุก ๆ คนนะ นี่ละจิตดวงนี้ละ ดวงนี้ไม่เคยตาย เกิดมาก็กัปกัปกัลปอย่างมานับเลยนะ แข่งกันไม่ได้นะ ว่าใครเกิดมาก็ภพก็ชาติ นับไม่ได้เลย ไม่มีต้น มาจากที่ไหน ๆ ไม่มีต้น แล้วถ้าไม่มีธรรมเข้าไปสกัดลัดกันเพื่อตัดทอนภพชาติเข้าไปนี้แล้วไปอีกเหมือนกัน ไม่มีกำหนดกฎเกณฑ์ว่าจะไปอีกก็ภพก็ชาติ มีธรรมเท่านั้นเป็นเครื่องสกัดลัดกันไว้ เพื่อหยุดย่นเข้ามา ๆ สุดท้ายเมื่อธรรมมากเข้า ๆ ตัดขาดสะบั้น เหมือนพระพุทธรูปเจ้าพระอรหันต์ท่าน ธรรมเท่านั้นนะตัดขาดเรื่องกองทุกข์ ความทรมาณของกิเลสตัวเป็นเชื้อแห่งความทุกข์ทั้งหลาย มันฝังอยู่ในใจ ขาดสะบั้นลงไป ทุกข์ขาดสะบั้นลงไปพร้อม ๆ กันเลย ไม่มีอะไรเหลือ

นั่นละเป็นจิตที่เลิศเลอละที่นี้ ถ้าเป็นบุคคลยังมีชีวิตอยู่ก็เรียกว่าจิตผู้บริสุทธิ์ เรียกว่าพระพุทธรูปเจ้าบ้าง เรียกพระอรหันต์บ้าง นี่คือท่านผู้จิตที่บริสุทธิ์หมดจดแล้ว ชำระออกหมดบรรดาที่เป็นเชื้อแห่งความเกิดตายเป็นทุกข์ความทรมาณทั้งหลายออกหมดโดยสิ้นเชิง เพราะกิเลสตัวเป็นสาเหตุได้ขาดสะบั้นลงไปจากใจแล้ว เป็นใจที่เลิศเลอ เมื่อมีชีวิตอยู่ก็เรียกว่าพระอรหันต์บ้าง เรียกว่าพระพุทธรูปเจ้าบ้าง เมื่อสิ้นลงไปแล้ว

ท่านนิพพานแล้ว คำว่านิพพานแล้วก็เป็นไวพจน์ของธรรมชาติอันหนึ่งอีก อันนี้ก็ไม่มีใครมาพูด แต่หลวงตาบัวพูดได้อย่างจ้ง ๆ ไม่สะทกสะท้าน ธรรมชาติบางอย่าง นั้น ขึ้นแล้วนะ

ธรรมชาตुरूสีกจะสนิทมากที่สุด ในบรรดาไวพจน์ที่ใช้แทนกันได้ เช่น วิมุตติ ก็คือความหลุดพ้นก็ได้แก่พระนิพพาน นิพพานคือความดับสนิทแห่งสมมุติทั้งปวง ที่ก่อความทุกข์ความทรมานให้ดับโดยสิ้นเชิง परि-รอบ นิพพานดับรอบหมด ขึ้นชื่อว่าสมมุติไม่มีอะไรเหลือภายในใจดวงนั้นเลย ใจดวงนั้นเรียกว่าถึงนิพพาน ออกจากนั้นแยกไปอีกว่าใจดวงนั้นแลเป็นธรรมชาติแล้ว ทีนี้เมื่อเทียบออกไปอีก ดังที่เคยเทียบให้พี่น้องทั้งหลายฟัง จิตที่เป็นธรรมชาตुरूสีกนี้ครอบหมดโลกชาตुरूสีกนี้เลยนะ จึงเทียบกันได้เหมือนกับน้ำมหาสมุทร ใครไม่เคยเห็นก็ตาม เดินไปฝั่งมหาสมุทร มองบั้นนี้จะไม่สงสัยเลย เป็นยังไกว้งขนาดไหน ผิดกับน้ำในตุ่มในไหในบึงในบ่อขนาดไหนบ้าง จะไม่สงสัยเลย หายสงสัยทันที พอได้มองเห็นน้ำมหาสมุทรเท่านั้นเต็มตาแล้วหายสงสัย เป็นอย่างนั้นแหละ

ทีนี้ในน้ำมหาสมุทรนั้นนะ เพียงเอามาเทียบได้เท่านั้นนะ คือธรรมชาตुरूสีกนี้ยังพูดไม่ได้เลยนะ แต่พอที่จะเอามาเทียบได้ก็มีน้ำมหาสมุทร ที่ว่ากว้างขวางกว่าสิ่งทั้งหลาย จึงมาเทียบได้กับธรรมชาตुरूสีก ธรรมชาตुरूสีกนี้กว้างขวางขนาดนั้นแหละ เทียบได้เพียงน้ำมหาสมุทร ทีนี้ในน้ำมหาสมุทรนั้นเราลองหยิบเอาหยดน้ำมหาสมุทร ทั้งท้องมหาสมุทรนั้นแหละมานับดูซิ ใครจะนับได้ว่าน้ำมหาสมุทรนี้มีกี่หยด เอ้า นับหยดของมหาสมุทร ในบรรดาน้ำมหาสมุทรทั้งหมดนี้ เอามา นับดูว่ามีกี่หยด นับได้ไหม นับไม่ได้ฉันใด เราจะนับหยดแห่งธรรมชาตुरूสีกของพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่านผู้สิ้นกิเลสเข้าไปแต่ละหยด ละหยาด เข้าไปเต็มครอบโลกชาตुरूสีกกลายเป็นธรรมชาตुरूสีก ซึ่งเทียบกับน้ำมหาสมุทรแล้วนั้นนับไม่ได้เลยอย่างนี้แล เข้าใจไหม

นี่ละพระพุทธเจ้ามากหรือไม่มาก นี่เอาความจริงมาพูดเลย พอจ่อลงไปบั้นนี้มันกระเทือนถึงกันหมด นับหาอะไร ๆ อันนี้กับอันนั้นมันอันเดียวกันแล้วนั้น จำเป็นอะไรจะต้องนับ เข้าใจหมดแล้ว ไม่ต้องนับก็เข้าใจแล้ว อันนี้บรรดาพระพุทธเจ้าทั้งหลาย พระอรหันต์ทั้งหลาย พอจิตปึงเข้าสู่ธรรมชาตुरूสีกเท่านั้น เหมือนกับว่าเราก้าวเข้าสู่มหาสมุทร หยดไหนก็หยดน้ำมหาสมุทร เอ้า จุดจิตที่บริสุทธิ์นี้ จุดไหนก็เป็นจุดธรรมชาตुरूสีก ๆ ด้วยกัน เข้าเป็นอันเดียวกันแล้วนับกันหาอะไร มันถึงกันหมดแล้ว เข้าใจไหมละ นี่ละจิตดวงนี้ละเวลาเราชำระได้แล้วเป็นอย่างนี้ เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ ทีนี้เมื่อเป็นธรรมชาตुरूสีกแล้วสูญไหม สูญเราจะเรียกว่าธรรมชาตुरूสีกได้ยังไง นี่ละเป็นธรรมที่เลิศเลอสุดยอดเลย ครอบโลกชาตुरूสีกอยู่เวลานี้

นี่สัตว์ทั้งหลายพอได้อยู่อาศัยกัน พอเป็นผู้เป็นคนเป็นสัตว์ ก็เพราะได้อาศัยอันนี้เป็นเครื่องยึดเครื่องเกาะ ถ้าไม่มีอันนี้เลยจมตลอดอนันตกาล ให้พากันตั้งอกตั้งใจให้บึกบึนฝ่าฝืนความชั่ว ความชั่วนี้มีมากมีน้อยจะทำคนให้อ่อนเปียก ๆ หมดราคาค่าราคานะ ความดีนี้ฝืนไปเถอะ ฝืนมากฝืนน้อยจะทำให้มีราคาค่าราคาขึ้นเป็นลำดับลำดับให้พากันฝืน ไม่ฝืนไม่ได้นะ นี่เวลานี้กำลังช่วยชาติไทยของเรา ให้ต่างคนมีความรักชาติของตนเอง สงวนเนื้อหนังของชาติตัวเอง ให้อยู่ในขอบในเขต อย่าฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมกับสิ่งภายนอก ซึ่งส่วนมากจะเอามาทำลายเรามากกว่าที่จะมาส่งเสริมนะ ส่วนที่ส่งเสริมเราก็ยอมรับกันว่าจำเป็น ควรนำมาส่งเสริมเราก็นำมา แต่ส่วนมากถ้าเป็นนิสัยแล้วมันมักจะฟุ้งเฟ้อ อะไรมาคว้ามับ ๆ แล้วก็ป็นพินเป็นไฟมาเผาไหม้ชาติบ้านเมืองตัวเอง

การซื้อขาย การเตร็ดเตร่เร่ร่อน เห็นอะไรเป็นของดีหมด ถ้าเป็นของนอกบ้านนอกเรือนเราดีหมด ตกลงก็เป็นการตำหนิติเตียนตัวเอง ชาติบ้านเมืองของตัวเองไปหมด เห็นแต่ภายนอกดี ๆ คนเราลงไม่เห็นผิวเมียของเจ้าของเป็นคนดีแล้วคนนั้นเลวร้ายที่สุด เอาตรงนี้นะ ไม่เห็นผิวของเจ้าของเมียของเจ้าของเป็นคนดีเป็นที่ฝากเป็นฝากตายแล้วเลวที่สุด ทั้งหญิงทั้งชาย เอา ไม่เห็นว่าลูกเป็นของเจ้าของ เลวขึ้นอีกเป็นชั้น ๆ นะ ไม่เห็นครอบครัวเจ้าของว่าเป็นของดี ๆ ยิ่งกว่าหญิงคนอื่น ชายคนอื่น ลูกคนอื่น หญิงชายคนอื่น ครอบครัวคนอื่น เลวที่สุดเข้าใจไหม นี่ละคนไหนเห็นของภายนอกดีกว่าของภายในแล้ว เป็นคนเลวเป็นลำดับ

อันนี้ชาติไทยของเรา สิ่งใดที่เป็นสมบัติแห่งชาติไทย ที่ควรจะนำมาใช้มาสอยให้เป็นเครื่องอุดหนุนค้าชูชาติไทยของเราให้มีความแน่นหนามั่นคง ให้พากัน สงวน ถ้าไปยินดีตั้งแต่ของภายนอกนั้น พวกนี้จะเป็นพวกเลวที่สุดนะชาติไทยของเรา ไม่มีชื่อมีแป เรียกว่าพวกเลวที่สุด เวลานี้เรากำลังทะล่อมชาติไทยเราโดยอาศัยศาสนา เป็นผู้พาชักนำหรือชักจูง ให้ตีทะล่อมเข้ามาให้เป็นเนื้อเป็นหนัง เป็นของตัวเอง เป็นสัตว์เป็นส่วนให้มีความรักซึ่งกันและกัน อย่าดูถูกเหยียดหยามกัน อันนี้เป็นภัยมากทีเดียว ใครเกิดมาที่ไหน ให้เชื่อเถิดว่าธรรมพระพุทธรเจ้าไม่มีสองทุก ๆ พระองค์ สัตว์ทั้งหลายเกิดมาใครจะอยู่แห่งไหนตำบลใดก็ตาม เกิดมาด้วยอำนาจแห่งกรรมทั้งนั้น สัตว์ทุกประเภทไม่มีใครจะเกิดเป็นอิสระได้ เกิดด้วยอำนาจแห่งกรรมด้วยกัน

เพราะฉะนั้นเมื่อเราได้เกิดมาเป็นมนุษย์ด้วยกัน อย่ายกสถานที่ยกยศถาบรรดาศักดิ์ ยกชั้นวรรณะเข้ามาเหยียบย่ำทำลายกัน อันนั้นเป็นพิเศษต่างหากที่เกิดขึ้นจากอำนาจแห่งกรรมดีกรรมชั่วของตัวเอง ให้ระมัดระวังกัน อย่าดูถูกเหยียดหยามกันก็เท่ากับไม่ดูถูกเหยียดหยามกรรมตัวเองนั่นเอง หลักใหญ่อยู่ตรงนี้ ใครอยู่ไหนก็มีพ่อแม่ สัตว์เขาก็มีพ่อแม่ มนุษย์ก็มีพ่อแม่ เกิดใครตกแต่งไปเกิดได้เมื่อไร มันก็แล้ว

แต่มันจะตกจะเกิดที่ตรงไหน กรรมสไปไหนก็เกิด เกิดจังหวัดนั้น จังหวัดนี้ อำเภอไหน อำเภอนี้ มันเป็นสถานที่ที่กรรมบันดาลให้ไปเกิดที่นั่นที่นี้เท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นท่านจึงไม่ให้ดูถูกเหยียดหยามซึ่งกันและกัน ความไม่ดูถูกเหยียดหยามซึ่งกันและกันและก็เป็นความเสมอภาคต่อกัน ความรักความไว้วางใจความเชื่อถือกัน มันก็เชื่อมโยงกันไปก็เป็นการแน่นหนามั่นคงต่อชาติไทยของเรา

เช่น เวลาที่กำลังช่วยชาติบ้านเมือง ก็ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ตั้งหน้าตั้งตาอุตสาหะพยายาม ให้เป็นปีกแผ่นมั่นคงแห่งความรักชาติ แห่งความสามัคคีเรานะ อย่าแตกอย่าร้าง ถ้าแตกร้างแล้วตายเลย เช่น อย่างควายเป็นฝูงอย่างนี้ เขามาเล่าให้ฟังเราไม่ได้เห็นด้วยตา แต่เป็นความจริง ที่เขาเป็นนักเลี้ยงควายเขาอยู่ในป่า เวลาทำอะไรทำมาแล้ว ท้องนาเหล่านั้นมีแต่ข้าวเท่านั้น หาที่เลี้ยงสัตว์ไม่ได้ เขาก็เอาสัตว์ไปปล่อยในป่าในดง เขาก็ตามเลี้ยง ไปตามเลี้ยงสัตว์ ที่นี้เสือมันก็มาละซิ พอเห็นควายมันโดดไล่ควาย ควายก็จับกลุ่มปุบเลยเทียว นั่นเห็นไหมละ ควายตัวใหญ่นี้ยืนล้อมลูกไว้หมด ลูกอยู่ในกลางแม่ เสือก็เดินจากไปจากมา ไม่กล้าทำลายได้เลย แล้วสุดท้ายเสือก็ไม่ทำลายควายได้ เพราะตัวพ่อตัวแม่มันหันหน้าออกสู้เสือ ลูกอยู่ในนี้หมด เขามาเล่าให้ฟังนะ นี่ชัดเจนไหมฟังซิ และปลอดภัย

ควายฝูงนี้ไปไหนไม่เป็นภัยเขาวางัน พอมีแปลก ๆ นี่มันจะร้องไห้ออกถึงกันเลย พวกนั้นรวมมาทันทีเลย สมมุติว่าสัตว์มองเห็นเสืออย่างนี้นะ ตัวเล็กก็ตามตัวใหญ่ก็ตาม มันจะร้องขึ้นให้สัญญาณกัน เช่น ตัวเล็กมันก็ร้องขึ้นมาอย่างนี้ ตัวใหญ่ก็วิ่งมาพีบเลยเกาะกัน เสือมาทำอะไรไม่ได้นะ เดินจากไปจากมา ทางนี้มันตั้งทำไว้ มากี่มาซิ พุงทะลุนี้ว่าไง มันไม่ถอยนี่ ลูกอยู่วงในนะ ลูกอยู่วงใน พ่อแม่อยู่ข้างนอกล้อมลูกหมด เสือก็ไปเลย ปลอดภัย ที่นี้พวกไหนที่ไม่สามัคคีกัน แตกกระส่าระส่าย เสือเอาไปเป็นอาหารหมดนั่นเห็นไหม เขาบอกชัดเจนอย่างนี้นะ

พอเห็นกันต่างตัวต่างเอาตัวรอด ตัวรอดอะไรเพื่อไปตายนั่นเอง พอเสือเห็นตัวไหนแยกจากเพื่อน มันโดดไล่ตัวนั้น กัดตัวนั้นไปเลย ตัวนี้ก็แตกฮือ คราวหลังก็มาเจออีกเอาอีก แตกฮืออีก สุดท้ายเป็นอาหารเสือ แต่พวกสามัคคีไม่ได้กินเลย ไม่ได้แตะ นี่เราก็เหมือนกัน อันตรายต่อชาติบ้านเมือง คนชั่วความประพฤติชั่วของคน คนเลวทรามคนเป็นภัยต่อชาติบ้านเมืองนี่คือเสือร้ายตัวสำคัญ ๆ ที่จะมากัดตัวกัดควาย คือมนุษย์เรา ชาติไทยของเรานี้ ให้จับกันเป็นกลุ่มเป็นก้อน ให้มีความรักความสามัคคีซึ่งกันและกัน มาทางไหนก็สู้ เอาตายเข้าว่าเลย ๆ เสือมันก็ไม่กล้ากัดควาย ตัวเล็กก็เข้ากัดไม่ได้ ตัวใหญ่ก็เข้ากัดไม่ได้ พุงจะทะลุ

อันนี้เหมือนกันอันตรายจะมาจากที่ไหน ใครก็เป็นเจ้าของสมบัติทุกคน เป็นชาติไทยทุกคน ต่างคนต่างรักชาติของตน ต่างรักษาสมบัติของตนแล้วใครเข้ามา-มาว่าจั้นเลย พุงทะลุเลย นี่ปลอดภัยเข้าใจไหม ความรักชาติความสามัคคี ทุกสิ่งทุกอย่างรวมกลุ่มกันแล้วมีพลังมากนะ ถ้าแตกกันแล้วหากำลังไม่ได้ มีแต่ความแตกร้างรานฉิบหายวายปวงไปเลย ถ้าแยกจากความสามัคคีไปแล้ว จงให้เห็นความสามัคคีเป็นสำคัญ ยกตัวอย่างเช่นร่างกายของเราเวลานี้ ไม่เจ็บท้องปวดหัว ไปที่ไหนสะดวกสบายด้วยกัน พอเจ็บแข็งเจ็บขาปวดอะไรแล้ว ไม่สบายแล้วนะ เกี่ยวกับอวัยวะส่วนใดที่เดินเขยก ๆ ๆ เป็นยังงใจเขยก ขาเจ็บตรงนั้น นั่นมันไม่สามัคคีเห็นไหม ถ้าอันไหนที่แตกสามัคคี แสดงความไม่ปกติแก่เจ้าของให้เห็นชัดเจน

อันนี้ก็เหมือนกัน ความแตกสามัคคีไม่เป็นของดีเลย ให้ต่างคนต่างจับกลุ่มด้วยความรักชาติต่อกันและกัน ยังงใจเราก็ได้มาเกิดร่วมชาติไทยด้วยกันแล้ว ถ้ากรรมไม่อำนวยมาอย่างนี้เราก็ไม่ได้มาเกิด เพราะเราตักแต่งเอาไม่ได้ เมื่อเกิดแล้วให้มีความรักความสงวนชาติของตนเอง กรรมของตัวเองและต่างคนต่างรักซึ่งกันและกัน ต่างคนต่างเสียสละ เป็นกลุ่มเป็นก้อน เป็นความสามัคคีสละเป็นสละตายด้วยกัน แล้วไปรอดพ้นไม่เป็นภัยชาติไทยของเรา ถ้าต่างคนต่างแตกต่างแยกฉิบหายทันทีเลย เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้ ให้พี่น้องทั้งหลายจำไว้ เริ่มมาแต่ต้นจนกระทั่งถึงจิตที่อบรมแล้วถึงขั้นสุดยอดเป็นธรรมชาติ ไม่สูญ ว่าจะไม่เทศน์ก็ไปใหญ่เหมือนกันนะวันนี้ เป็นยังงใจเข้าใจไหมล่ะเทศน์วันนี้(เข้าใจเจ้าคะ) เออ อย่างนั้นแล้ว ให้พร...

นี่เวลานี้โรงพยาบาลศูนย์ก็มาขอเครื่องมือผ่าตัดไต ตามธรรมดาเป็นนิ้วในไต เขาผ่าตัดกว้างขวางมากกว่านั้น ทีนี้ถ้าได้เครื่องมือนี้จะเจาะลงไปสู่จุดสำคัญเอาออกเลยไม่ยาก แต่สิ่งที่ยากคือราคาเท่าไรละ เราก็กว้างนั้น มันง่ายไหมราคา ประมาณ สี่ล้านเจ็ดโถ อันนี้มันไม่ถ่านะ ก็เลยต้องให้รอไว้ก่อน เราจับไว้แบบนี้ละ ๔ ล้าน ๗ แสน เครื่องมือเจาะนิ้วในไต หลวงตาหนัก เวลานี้ ๓ ตึก ๆ โรงพยาบาลกำลังสร้างอยู่ ๓ ตึก โรงเรียนหลังหนึ่ง ๒ ชั้นนี้แบกอยู่ งบประมาณอย่างน้อยต้อง ๒ ล้านขึ้นไป ส่วนตึกแต่ละตึกอย่างย่อมน ๆ ต้อง ๔ ล้านขึ้นไปทุกตึก นี่หมายความว่าอย่างย่อมนที่สุด แต่จะไม่เห็นมีละ เราก็กุดย่อมน ๆ ไว้อย่างนั้นละว่าประมาณ ๔ ล้านขึ้นไป แล้วตึกหนึ่งตั้ง ๓๐ เตียง ฟังซินะ ตึกนี้จะใหญ่ เราคิดว่าไม่ต่ำกว่า ๕ ล้าน แต่เราก็กบอไว้ว่าย่อมน ๆ ๔ ล้าน

ทางบุงค่านั้นก็ ๔ ชั้น เป็นบ้านของเจ้าหน้าที่ นั่นคร่าว ๆ ก็ว่า ๔ ล้าน ๘ แสน เราก็กดเอาไว้เพียง ๔ ล้านเป็นอย่างน้อย ๆ หนองบัวลำภู นั่นก็เครื่องมือผ่าตัดสำคัญ ๒ ชุด เราบอกเราให้เฉพาะจำเป็น ให้เอารายการมาอ่านให้เราฟังเฉพาะจำเป็นอันดับหนึ่ง เขาก็มาอ่าน ๒ รายการอันดับหนึ่งด้วยกัน รายการละหนึ่งล้านห้า ๒ รายการเป็น

๓ ล้านเราก็บอกเราให้ เวลานี้กำลังสั่งเครื่องมือ ก็ยังไม่มา ที่ยอม ๆ กว่านั้นมาแทบทุกวันนะ เครื่องมือแพทย์พอตกมาปั๊บ เราก็จ่าย ๆ ๆ เรื่อยไป เครื่องละ ๓ หมื่น ๔ หมื่น ๕ หมื่น ๖ หมื่น เครื่องละ ๒ แสน ๓ แสนนี่มาอยู่เรื่อย ๆ ส่วนล้านนี้ก็อย่างว่าแหละ อยู่อย่างงั้นแหละ หนักมากนะหลวงตา

วันนี้ก็จะไปกรุงเทพฯ เสียก่อน แล้วค่อยพิจารณากันนะ(รร.อุดรธรรมานุสรณ์ ต.บ้านตาด มาขอเครื่องคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์การพิมพ์) เอาไว้ก่อนนะค่อยพิจารณาก่อน ค่อยเก็บไปเรื่อย ๆ อย่างนี้แหละ เก็บเล็กผสมน้อยไป นี่ทางอุดรฯ ก็ยังซ้ำอีก เราว่าจะรับทราบไว้เพียงเท่านั้นก่อน เวลานี้เรากำลังหนักมาก เครื่องมือ ๔ ล้าน ๗ แสนนี้เราบอกไว้เราเพียงรับทราบไว้เท่านั้นก่อน เราหนักมากแล้ว เขายังย้ำอีกแล้วก็ขอให้พิจารณาอีกนะ เราก็เป็นอารมณ์ติดหัวใจเรา เมื่อมีพอที่จะแยกได้เมื่อไรเราจะแยกทันที ๆ อย่างนี้ละ เพราะเงินนี้อยู่กับเรารู้หมดทุกอย่าง อันนี้แยกไปนั้น ๆ เท่านั้น ๆ เงินในบัญชีมีเท่านั้น แยกไปนั้นเท่านั้น ๆ เราคิดไว้หมดนะ

เพราะฉะนั้นจึงได้เตือนพี่น้องชาวไทยเรา เวลาหลวงตาบวตตาย เงินนี้เรากำหนดไว้ในบัญชีเรียบร้อยแต่เขาไม่ทราบละซิ พอตีเราตายไปเสีย เงินมีอยู่หลายล้านในบัญชีนะ เขาจะประกาศบ้างขึ้นมาเลยก็ได้ พวกที่เลวมันมีนะ บอกว่าหลวงตาบวมีเงินอยู่เท่านั้นล้านเท่านี้ล้านเหมือนเขาโจมตีท่านอาจารย์ฝัน นี่ก็เพื่อให้พี่น้องทั้งหลายทราบไว้ จะมีกี่ล้านก็ตาม เงินหลวงตาบวนี้เพื่อชาติทั้งนั้นวางั้นเลย เข้าใจไหมละ ครอบคลุมเลย จะยังมีเหลือเล็กน้อยเพียงไร จะไม่มีเหลือเป็นของตัวเองเลย สตางค์หนึ่งเราไม่เคยคิดนะอะไร ๆ เพื่อชาติ ๆ เพราะฉะนั้นเวลาเราตายไปแล้วเงินที่เจียดเอาไว้เพื่อจะจ่ายนั้นจ่ายนี้ยังมีอยู่ในบัญชี คนอื่นไม่รู้ เขาจะมานับเอาเงินจำนวนนี้ออกประกาศเลยว่าหลวงตาบวมีเงินเท่านั้นล้าน เท่านี้ล้าน

โจมตีหลวงตาบว ก็คือโจมตีเขานั่นแหละ เรื่องราวมันเป็นอย่างงั้น เพราะเราไม่มีอะไร นี่ก็ได้เรียนพี่น้องทั้งหลายทราบเอาไว้ เวลาเราตายบางทีเงินอาจจะมีอยู่หลายล้าน ที่เจียดไว้แบบนี้ของยังไม่มา อันไหนที่ว่าตกลงแล้ว เจียดไว้แล้วนะนั่น เจียดไว้แล้ว ๆ มาเมื่อไรปั๊บให้เลย ๆ เพราะฉะนั้นที่ว่ามันยังไม่สนิทใจเราคือให้รอไว้ก่อน แล้วจะพิจารณาทีหลัง นี่แสดงว่ายังไม่แน่ ถ้าอันไหนเราแน่แล้ว เออ เอ้าตกลง ในบัญชีมีแล้ว พวกกันเข้าใจตามนี้นะ เอาละไป เลิก

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันท่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd